

# РЕШЕНИЕ

№ 3976

гр. София, 17.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,**  
в публично заседание на 09.07.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Владимир Николов**

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3426** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], чрез управителя В. Б., срещу Решение № ПО-48 / 10. 03. 2020 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление изх. № С200022-023-0000402 от 06. 02. 2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

В жалбата се излагат съображения, че наложените обезпечителни мерки са незаконосъобразни, тъй като не е налице мотивирано искане за налагането на запора. Излага съображения, че не са налице установени публични задължения, които да подлежат на обезпечаване. Твърди, че се ограничава сериозно дейността на дружеството. По същество претендира постановяване на съдебно решение, с което наложените обезпечителни мерки, бъдат отменени.

Ответникът- директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите-С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя списък на разноските.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220420000689-020-001 / 04. 02. 2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място].

С искане изх. № Р-22220420000689-039-001 / 05. 02. 2020 г., от страна на органа по

приходите, е поискано налагането на предварителни обезпечителни мерки на дружеството, чрез запор върху банкови сметки.

С Постановление изх. № С200022-023-0000402 от 06. 02. 2020 г., публичния изпълнител при ТД на НАП С., е наложил обезпечителни мерки чрез запор върху налични и постъпващи суми в размер на 205 633,46 лв. по банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително съдържание на касетите и суми предоставени на доверително управление, находящи се в [фирма] и запор върху притежаваните от лицето ценни книги.

Срещу постановлението, е подадена жалба от страна на [фирма], която е оставена без уважение от директора на ТД на НАП С. с Решение № ПО-48 / 10. 03. 2020 г. Решението е връчено на 30. 03. 2020 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-00-712 / 07. 04. 2020 г. е оспорен акта и пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок (с оглед предвиденото в Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, спиране на сроковете), подлежащ на обжалване акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорения административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК, като по време на отсъствието на титуляра, същия е заместван от заместник-директора на ТД на НАП С., съобразно представената Заповед № ЗЦУ-ОПР-25 / 01. 11. 2019 г. на изпълнителния директор на НАП.

Публичният изпълнител правилно е констатирал, че е постъпило мотивирано искане от орган по приходите, в което се излагат съображения, че събирането на предполагаемите публични задължения ще бъде затруднено или значително ще се затрудни, предвид особено големия размер на предполагаемите публични задължения, поради което е налице хипотезата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

При налагането на предварителни обезпечителни мерки не е необходимо да има определени с влязъл в сила акт задължения. Необходимо и достатъчно условие е в хода на ревизията да се прецени че събирането на така установените задължения ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В случая са изложени мотиви, защо ще се затрудни събирането на вземането, които съдът споделя изцяло. Видно е, че се касае за предполагаемо задължение в размер над 205 хил. лв., като дружеството няма недвижими имоти, които биха могли да послужат като обезпечение, не притежава ценни книги, а наличността по сметките не е достатъчна да покрие очаквания размер на предполагаемите задължения.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи за неправилно определени задължения, тъй като това не е предмет на обезпечителното производство, а същите ще се установят в хода на ревизията, каквато е възложена и впоследствие е удължен срока на ревизията. Както беше посочено по-горе, за налагането на обезпечение не е необходимо да има установени задължения, с влязъл в сила акт. Факта, дали дружеството правилно е намалило финансовия резултат ще се преценява в хода на ревизията и впоследствие евентуално от съда и не следва да се обсъжда в настоящото производство. В случая безспорно е налице искане за налагане на обезпечение, като съдът намира същото за мотивирано с оглед изложените доводи за липсата на достатъчно имущество, което да послужи за обезпечение на предполагаемите

публични задължения.

Действително, с налагането на заповест за спиране на сметките, вероятно се затруднява дейността на дружеството, но същото е имало възможност да иска замяна на наложените обезпечителни мерки с други, но предвид липсата на данни за друго имущество, не става ясно какво би могло да послужи за обезпечение.

В същото време, от страна на жалбоподателя в настоящото производство не бяха доказани предпоставките по чл. 197, ал. 3 от ДОПК, при които съдът отменя наложеното обезпечение. В рамките на делото не се представи от страна на жалбоподателя обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, които да обезпечат събирането на предложените за установяване публични задължения. От страна на жалбоподателя не беше доказано, че наложените предварителни обезпечителни мерки ще спрат извършваната от него дейност, въпреки твърденията изложени в жалбата в тази насока.

Следва да се отбележи, че нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, предвижда отмяна на наложеното обезпечение само при неизпълнение на разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, но не и при нарушение на ал. 3 на чл. 121 от ДОПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение (каквото искане е своевременно направено), определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. В случая, независимо, че от страна на процесуалния представител на ответника е представен списък на разноските, с които се претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв., съдът намира, че същото не съответства на фактическата и правна сложност на делото. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и същия касае само обезпечителни мерки, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

## Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПО-48 / 10. 03. 2020 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление изх. № С200022-023-0000402/ 06. 02. 2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

